

Νεοπαγανιστικές Αντιφάσεις

Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Γεωργόπουλος, Επίκουρος Καθηγητής
Θεολογικής Σχολής ΑΠΘ.

Στις ημέρες μας παρατηρείται μία συστηματική προσπάθεια κάποιων ομάδων, που ως σκοπό έχουν τη νεκρανάσταση και την επαναφορά του αρχαίου ελληνικού ειδωλολατρικού Δωδεκάθεου και την επίσημη αναγνώρισή του ως θρησκείας.

Κοινό χαρακτηριστικό, όμως, των νεοπαγανιστικών ομάδων είναι η απαξιοτική, υβριστική και βίαιη τοποθέτησή τους απέναντι σε κάθε τι το χριστιανικό και [ταυτοχρόνως] η επιμελής αποφυγή τους να αναφέρονται σε μελανές πτυχές της αρχαίας ελληνικής θρησκείας.

Οι σύγχρονοι νεοπαγανιστές σιωπούν για τα επαίσχυντα χαρακτηριστικά των λεγομένων μεν θεών, κατ ουσίαν δε δαιμόνων, όπως για τις αισχρότητες, τους φθόνους, τα μίσση, τις απάτες, καθώς επίσης για την ανθρωπολατρία, τις ανθρωποθυσίες που δέχονταν κ.ά.

Επιπλέον από τις ομάδες αυτές δεν απουσιάζουν οι προσωπικές αντιπάθειες, οι ιδεολογικές διαφοροποιήσεις, καθώς και η σύγχυση και οι αντιφάσεις για το τι ήταν τελικά οι διάφοροι θεοί της αρχαίας ελληνικής θρησκείας.

Ομολογείται και από τους ίδιους ότι:

«οι εκπρόσωποι του Αρχαιοελληνικού Κινήματος δεν έχουν μία σαφή γνώση για την αρχαιοελληνική Θρησκεία, ερμηνεύοντας την Ελληνική Μυθολογία κατά το δοκούν».(Βλ. Η Αναβίωση της Αρχαίας Ελληνικής Θρησκείας, 2002, σσ. 7475)

Στον εν λόγω ισχυρισμό του νεοπαγανιστή θεωρητικού πρέπει να επισημάνουμε δύο σημεία:

α. ότι οι σύγχρονοι νεοειδωλόατρες δεν έχουν σαφή γνώση της αρχαίας θρησκείας, και

β. ότι ερμηνεύουν την ελληνική μυθολογία κατά το δοκούν.

Οι επισημάνσεις αυτές επιβεβαιώνονται πλήρως από την ίδια την πραγματικότητα. Χαρακτηριστική απόδειξη εν προκειμένω, είναι οι αντιφατικές θέσεις δύο άλλων νεοπαγανιστών θεωρητικών για το τί ήταν οι αρχαίοι θεοί.

Σύμφωνα, λοιπόν, με την μία άποψη, η οποία τυγχάνει νεφελώδης και αόριστη, «Οι Εθνικοί θεοί των Ελλήνων, όπως και όλων των δυτικοευρωπαϊκών λαών, είναι ενέργειες, δυνάμεις και είναι ιδέες». (Περ. «Τρίτο Μάτι», τ. 95, σ. 70)

Κατά την άλλη άποψη και σε πλήρη αντίθεση με την προηγούμενη, ο πρόεδρος της Ελληνικής Εταιρείας του Δωδεκάθεου, και εκδότης αρχαι-ολατρικού περιοδικού ισχυρίζεται:

«Οι θεοί είναι ομοούσιοι προς τα άλλα όντα διότι έχουν την ίδια ουσία: το ψυχικό άτομο. Υπήρξαν άνθρωποι, ποὺ έφθασαν στο τέλος του κύκλου των μετεμψυχώσεων, διατηρούν τις αναμνήσεις όλων των βίων τους...». (Βλ. Παν. Μαρίνη, Τί πιστεύει η Ελληνική μας Θρησκεία, περ. «Τρίτο Μάτι», τ. 95, σ. 28)

Τι μας λέει ουσιαστικά ο πρόεδρος της Ελληνικής Εταιρείας του Δωδεκάθεου; Μας λέει ότι οι λεγόμενοι θεοί ήταν άνθρωποι τελικά, ποὺ θεοποιήθηκαν και τους λάτρευαν ως θεούς. Η άποψη αυτή βεβαίως, δεν είναι καινούργια. Την είχαν υποστηρίξει οι αρχαίοι φιλόσοφοι Ευήμερος (350/297 π.Χ.) και Εκαταίος ο Αβδηρίτης (Γ' αι. π.Χ.) στην κριτική τους κατά του αρχαιοελληνικού δωδεκάθεου.

Εν προκειμένω, όμως, παρατηρούμε το εξής παράδοξο. Δύο αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι να απορρίπτουν το Δωδεκάθεο, γιατί θεωρούσαν τους λεγόμενους θεούς ως ανθρώπους, που θεοποιήθηκαν, και ο σύγχρονος αρχαιολάτρης θεωρητικός να ζητά να επιστρέψουμε και να

λατρεύουμε ως θεούς αυτούς, που και οι αρχαίοι φιλόσοφοι απέρριψαν. Ζητά να λατρεύσουμε ως θεούς νεκρούς ανθρώπους.

Πόσο δίκαιο είχε ο Θεόφιλος Αντιοχείας, όταν έλεγε: «Και τα μεν ονόματα των φησὶ σέβασθαι θεῶν ονόματά ἐστί νεκρῶν ἀνθρώπων». (Πρὸς Αὐτόλυκον Α,9 Β.Ε.Π.Ε.Σ. 5, 17)

Να λοιπόν, το υποτιθέμενο κλέος της πατρώας θρησκείας, στην οποία ζητούν οι νεοπαγανιστές να επιστρέψουμε. Να λατρεύουμε είδωλα, για τα οποία ούτε οι ίδιοι οι νεοπαγανιστές μεταξύ τους δεν συμφωνούν για το τί ήταν.

Άλλοι νεοπαγανιστές, αγωνίζονται να εξωραΐσουν το αρχαιοελληνικό ειδωλολατρικό μόρφωμα, υποστηρίζοντας ότι η αρχαία θρησκεία «απομακρύνει πάντα οπαδόν της από προσωπολατρίας» και επιπλέον ότι «Η Ελληνική θρησκεία, εν τω συνόλω της, αποτελεί ένα μεγαλόμνημα». (Βλ. Η Αναβίωση της Αρχαίας Ελληνικής θρησκείας, 2002, σ. 36).

Οι εν λόγω ισχυρισμοί αποτελούν επιπλέον, ένα ακόμα χαρακτηριστικό παράδειγμα της τακτικής τους, να αντικαθιστούν τα ιστορικά δεδομένα όπως αυτά που αναφέραμε, με ιδεολογικές τους φαντασιώσεις σε επίπεδο ερμηνείας. Είναι, όμως, γνωστό, ότι το χάσμα μεταξύ φαντασιώσεως και ιστορίας είναι αγεφύρωτο. Ο Ορθόδοξος Χριστιανός ξέρει πολύ καλά, ότι κάθε μορφή ειδωλολατρίας είναι μορφή δαιμονολατρίας (Ψαλμ. 95, 5. 1 Κορ. 10, 20. 2 Κορ. 6, 16. 1 Ιωαν. 5, 21).

Πηγή: www.pemptousia.com